

ספר
דף על הדף
על מסכת מועד קטן
פרק ראשון

דף ב' ע"א

במושנה: משקין בית השלחין במועד וכו'

וברש"י: ודבר של הפסד התיירו חכמים לטרוח בו בחולו של מועד ע"כ.

ישנם כמה דעות לגבי מלאכת חוה"מ מהו איסורה.

דעת הרי"ף וסייעתו דמלאכה בחוה"מ אסורה מן התורה, רק הכתוב מסרן לחכמים איזו מלאכה אסורה ואיזו מלאכה מותרת. וכמבואר בחגיגה (דף יח ע"א) ע"כ.

הרמב"ם (פ"ז דיו"ט הלכה א') כתב: חולו של מועד, אף על פי שלא נאמר בו שבתון, הואיל ונקרא מקרא קודש, והרי הוא זמן חגיגה במקדש, אסור בעשיית מלאכה, כדי שלא יהיה כשאר ימי החול שאין בהם קדושה כלל. והעושה בו מלאכה האסורה, מכין אותו מכת מרדות, מפני שאיסורו מדברי סופרים. ע"כ. הרי מבואר מדברי הרמב"ם דס"ל דאיסור המלאכה בחוה"מ לא הוה אלא מדרבנן. וכן ביארו בהגהות מימוניות והרב המגיד שם את דברי הרמב"ם דס"ל שאיסור המלאכה בחוה"מ הוה מדרבנן. וכ"כ החינוך (במצוה שכג), והר"ן בחדושו לעבודה זרה (כא ע"ב).

והאורחות חיים (בריש הל' חוה"מ) דהרמב"ם קאי בשיטת הסוברים דאיסור המלאכה בחוה"מ מדרבנן. ע"ש.

ובן נראה מדברי הרמ"ך ובעל ההשלמה בהשגותיהם על הרמב"ם (שם), דהבינו כן בדבריו דהוא איסור דרבנן. וקראי אסמכתא בעלמא. ע"ש.

★★

ובקרן אורה (במוע"ק כאן) העיר מלשון הרמב"ם בפירושו למשניות (בריש מועד קטן) שכתב, באה קבלה כי חולו של מועד אסור בעשיית מלאכה, ע"כ. והרי ידוע כי כל מקום שכותב הרמב"ם לשון קבלה, היינו דברים המקובלים מסיני. ולכן לפ"ז מש"כ בחיבורו שאיסור זה הוא מדברי סופרים, אין להביא מזה ראיה דס"ל דהוא איסור דרבנן, שהרי הרמב"ם קורא לדברים אלו שהם קבלה למשה מסיני דברי סופרים.

ולכן כתב שם לבאר בדברי הרמב"ם שהביא ב' טעמים לאיסור מלאכה בחוה"מ משום דנקרא מקראי קודש, ומשום דהוא זמן חגיגה. דנראין הדברים דס"ל שעיקר טעם איסור המלאכה בחוה"מ הוא מן התורה, כדי שיהיו מזומנים